

РЕШЕНИЕ

№ 859

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 17.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5225** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. Й. С. от [населено място], със съдебен адрес – С.,[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 2, ап. 2-3, чрез адв. Б., срещу ревизионен акт № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 637 / 26. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1010828 от 11. 12. 2010 г., изменена със ЗВР № 1101770 / 11. 02. 2011 г., изменена със ЗВР № 1103122 / 14. 03. 2011 г., изменена със ЗВР № 1104645 / 14. 04. 2011 г. във връзка със Заповед № ЦУ – 153 / 06.

04. 2011 г. на изпълнителния директор на НАП, издадени от С. А. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1108422 / 14. 07. 2011 г. издадена от П. Г., във връзка със Заповед № ЦУ-280 / 12. 07. 2011 г. на изпълнителния директор на НАП /оправомощени със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на Е. Й. С., за определяне на задълженията на физическото лице по чл. 35 от ЗОДФЛ за периода 01. 01. 2004 г. – 31. 12. 2006 г. и по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода 01. 01. 2007 г. – 31. 12. 2009 г. Ревизията е следвало да приключи до 14. 12. 2011 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1108422 от 10. 10. 2011 г., връчен на лицето на 18. 10. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1108422 / 18. 10. 2011 г., е определен И. Н. А., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на Е. Й. С.. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г., връчен на физическото лице на 04. 01. 2012 г.

С жалба вх. № 94-Е-32 / 18. 01. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 637 / 26. 03. 2012 г. (25. 03. 2012 г., когато изтича срока за произнасяне на решаващия орган е неделя – неработен ден) на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден, в обжалваната част. Решението е връчено на 11. 04. 2012 г.

С жалба, вх. № 94-00-97/ 25. 04. 2012 г. (депозирана по пощата на 24. 04. 2012 г., видно от клеймото на пощенския плик – стр. 10), е обжалван РА по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., на жалбоподателя Е. Й. С. са определени общо задължения в размер на 10 164, 62 лв., а в потвърдената от директора на „ОУИ” част са такива в размер на 3 810 лв. главница и 1 225 лв. лихва по чл. 48 от ЗДДДФЛ за периоди 2007г. -2009 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон, както и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В жалбата подадена до съда се иска отмяна на издадения РА (очевидно целия), като са изложени доводи и за нищожност на ревизионния акт в частта му за 2004 г.

Съдът макар и да намира тези доводи за нищожност за неоснователни, счита, че жалбоподателя няма правен интерес от оспорването на РА за 2004 г., 2005 г. и 2006 г., тъй като за посочените периоди не са установени задължения за физическото лице.

Освен това, надлежно упражненото право на оспорване по административен ред е предпоставка и за съдебното оспорване.

Съгласно чл. 156, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е обжалван по административен ред.

Видно от подадената до директора на Дирекция „ОУИ” жалба вх. № 94-Е-32 / 18. 01. 2012 г. (стр. 24), издадения РА е оспорен единствено в частта на непризнатите обяснения за извършени покупки на телевизори и техника от [фирма] и в частта, касаеща преминаване през ГКПП „К.” на 15. 06. 2007 г. – заминаване и връщане на 18. 07. 2007 г. с предполагаеми разходи в размер на 11 040 лв.

Доколкото не е налице произнасяне от страна на решаващия орган по оспорването на целия РА, жалбата за периоди 2004 г., 2005 г. и 2006 г. следва да бъде оставена без разглеждане, като по същия начин не следва да се обсъждат доводите свързани с предоставени в заем средства от страна на Ц. 3..

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи са установили, че стойността на разходите от страна на жалбоподателя превишават декларираните доходи, поради което е прието, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

Изготвено е уведомление (стр. 95) по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане с данък общ доход за периода през 2007 г.-2009 г. ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, с изх. № 10-94-04-138 / 04. 07. 2011 г., като от страна на задълженото лице не са представени исканите документи, включително и декларация по чл. 124 от ДОПК.

При издаване на оспорения РА са отчетени разходите за издръжка на едно лице по данни на НСИ, както и пътуванията на лицето в чужбина, в съответствие с чл. 122, ал. 2, т. 14 от ДОПК.

При извършената съпоставка между получените доходи и извършените разходи, се установява, че за всяка от годините от 2007 до 2009 г. лицето има превишаване на извършените разходи над приходите.

Основния довод, изложен от жалбоподателя е, че от страна на ревизиращия екип и от директора на Дирекция „ОУИ” неоснователно е прието, че през 2007 г. е осъществил пътуване до Р. Гърция за периода от 15. 06. 2007 г. до 18. 07. 2007 г., като за този период са отчетени разходи на базата на Наредбата за служебните командировки специализации в чужбина в размер на 11 040,66 лв.

Действително видно от писмо на сектор „Б. документи за самоличност” – СДВР (стр. 117) е отбелязано излизане през ГКПП „К.” на 15. 06. 2007 г. и влизане през същия пункт на 18. 07. 2017 г.

В същото време обаче, видно от удостоверение рег. № 50973 / 02. 11. 2012 г. на Главна дирекция „Гранична полиция” (стр. 342), след 01. 01. 2007 г. спрямо българските граждани се извършва минимална проверка на всички ГКПП в страната и не се съдържат изчерпателни данни за всичките им пътувания.

В подкрепа на тези данни е и отбелязаното (стр. 117) в писмото на СДВР влизане на жалбоподателя в страната през ГКПП Аерогара С. от Испания на 26. 10. 2007 г., без данни обаче преди това лицето въобще да е излязло извън границите на страната.

По делото е разпитан в качеството му на свидетел О. К., като съобразно неговите показания пътуванията през месец юни 2007 г., а и след това са били единствено в рамките на уикенда за два дни, като не е имало непрекъснат престой от повече от 30 дни.

Така изложените свидетелски показания, изцяло подкрепят доводите на жалбоподателя, че същия е пътувал за Гърция на 15. 06. 2007 г., след което се е завърнал на 17. 06. 2007 г. и отново е пътувал на 16. 07. 2007 г. и се е завърнал на 18. 07. 2007 г.

Доколкото по делото няма представени доказателства оборващи свидетелските

показания и съобразно потвърденото в писмото на ГД „Гранична полиция“ обстоятелство, че данните в информационните масиви не се пълни, съдът счита, че действително пътуванията на Е. С. до Р. Гърция през 2007 г. са били две за по два дни, а не едно пътуване за 35 дни.

По делото е изслушана и приета съдебно счетоводна експертиза, като по т. 4, същата е дала заключение за разходите за двудневен престой в Гърция на 200 евро.

Съдът не кредитира заключението на съдебно счетоводната експертиза в тази ѝ част, тъй като както видно от посоченото от жалбоподателя в жалбата по административен ред, заминаването е на 15. 06. 2007 г., след което се е завърнал на 17. 06. 2007 г. и отново е пътувал на 16. 07. 2007 г. и се е завърнал на 18. 07. 2007 г. Същите обстоятелства са потвърдени и от свидетеля К., който заявява, че са пътували заедно до Гърция за уикенда. Това обаче прави две нощувки и поне два пълни дни или общо за двете пътувания – 4 нощувки и 4 дни престой. Съобразно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, на базата на която са работили както ревизиращия екип, така и вещото лице, доколкото няма други данни, въз основа на които да се установят разходите на лицето, съдът намира че същите са в размер на 140 евро (4*35) дневни и 520 евро (4*130) квартирни или общо 660 евро. Изчислени по официалния курс на еврото спрямо лева е 1290, 85 лв., поради което неоснователно в оспорения РА са посочени разходи в размер на 11 040,66 лв.

При това положение съдът счита, че неправилно в издадения РА е посочено, че разходите за 2007 г. превишават приходите с 19 146, 62 лв., които са послужили за данъчна основа, а същата следва да е в размер на 9 396,81 лв.

Съобразно чл. 48 от ЗДДФЛ (в действащата към този момент редакция) дължимия данък за 2007 г. е в размер на 1 571,23 лв. и съответните лихви за забава.

В тази връзка, съдът не кредитира изслушаното допълнително заключение на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, сочещо данни за получени от Е. С. приходи за 2007 г. в размер на 3 250 лв., на базата на представена (стр. 349) декларация от Ц. Б. З..

На първо място няма никакви данни за спестяването на тази сума от Ц. З. и предвид липсата на данни за някаква роднинска връзка, не е посочено въз основа на какви отношения това лице е издържало С. и му е предоставяло парични средства. Липсва всякаква житейска и правна логика едно лице, без наличието на никакви договорни правоотношения да предоставя на друго абсолютно непознато лице, безвъзмездно парични средства.

Освен това, на жалбоподателя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. № 10-94-06-207 / 14. 12. 2010 г. (стр. 87), с което са поискани данни за получените от лицето доходи, заеми, налични средства и други активи.

С молба вх. № 90-96-04-938 / 28. 02. 2011 г. (стр. 239) от страна на задълженото лице са представени документи под опис, между които и договор за заем от 11. 02. 2008 г. между Ц. З., като заемодател и Е. С. като заемополучател, съгласно който е предоставена в заем сумата от 8500 лв. за период от 4 години.

Доколкото обаче, договора е посочен като сключен през 2008 г., същия ще бъде обсъждан за този период и по никакъв начин не се е отразил на получените от лицето доходи през 2007 г. Дори и при обжалването по административен ред, Е. С. е посочил, че обжалва само в частта касаеща престоя в Гърция, но не и за другите доходи през този период. Доколкото обаче е определено годишно данъчно задължение за 2007 г., съдът намира, че следва да разгледа целия период, но по изложените по-горе

съображения счита, че не са налице доказателства за действително получени приходи за периода, позволили му да извърши направените разходи.

За периода 2008 г. от страна на жалбоподателя са закупени 1 бр. радиокасетофон 5 бр. телевизори и 1 бр. ДВД плейър и през 2009 г. още 1 бр. телевизор, като с искане изх. № 10-94-04-138 / 18. 04. 2011 г. (стр. 289) е поискано представянето на документи и писмени обяснения от задълженото лице за произхода на средствата за закупуването им.

Видно от подадената жалба по административен ред Е. С. е посочил, че е извършил покупките с пари на свой приятел, за да му услужи, тъй като от доставчика е пазарувал и преди и ползвал намаление. Видно обаче от представените фактури за покупките (стр. 215-219), в същите в графа „отстъпка” е посочена 0.00 лева, т.е. противно на твърденията за покупки с цел отстъпки, такива не са извършени.

В тази връзка съдът не кредитира представения (стр. 314) договор за поръчка от 3. 08. 2008 г. между О. К. М., като възложител и Е. С., като изпълнител, по силата на който последния се е задължил да закупи за възложителя определен брой телевизори и друга техника, с пари предоставени му от възложителя. На първо място така посочения договор е частен писмен документ, който доказва единствено, че изявленията са направени от посочените лица, без да доказва действителността на тези изявления. Освен това, въпреки, че всички документи свързани с тези покупки са изискани от лицето в хода на ревизията, този договор е представен едва в хода на съдебното производство, което го прави същия без достоверна дата и очевидно е съставен за нуждите на процеса.

По същия начин, съдът не кредитира и представения договор за заем от 11. 02. 2008 г. между Ц. З., като заемодател и Е. С. като заемополучател, съгласно който е предоставена в заем сумата от 8500 лв. за период от 4 години. Посочения договор също има характер на частен писмен документ и не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила. Освен това на Ц. З. е връчено искане (стр. 356) за представяне на документи и писмени обяснения, включително и такива свързани със заема, като от страна на задълженото лице не са представени никакви документи и обяснения, поради което съдът намира, че не се доказва реалното предоставяне на посочената в заем сума, както и паричните средства предоставени за издръжка, съобразно декларацията на З..

От страна на жалбоподателя се сочи в писмени обяснения от 28. 02. 2011 г. (стр. 239), че през 2008 г. и 2009 г. е получавал доход от трудово възнаграждение с [фирма], [населено място] и [фирма], [населено място], но съдът счита, че правилно не са включени в паричния поток възнаграждения от тези дружества, тъй като на същите са извършени насрещни проверки и не са открити лица за контакти на декларираните адреси, поради което съобщения за представяне на документи и писмени обяснения са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК. Доколкото в хода на ревизията, а и в рамките на настоящото производство не са представени доказателства за реално изплатени суми за работни заплати, правилно същите не са признати като приход на жалбоподателя. В тази връзка съдът не кредитира представените (стр. 368-371) служебни бележки от [фирма], [населено място] и [фирма], [населено място] за изплатени възнаграждения на Е. С., тъй като една страна самия жалбоподател в писмените си обяснения не е посочил доходи получени от [фирма], а от друга дори и в жалбата по административен ред С. не оспорва размера на получените доходи, поради което съдът намира, че тези документи са създадени

именно за нуждите на процеса и не доказват реално получени доходи. Следва да се отбележи, че в служебната бележка от [фирма], [населено място] се сочат доходи получени през цялата 2009 г., а в същото време, съгласно удостоверение, лицето е работило в това дружество през 2008 г. и само едни месец през 2009 г. Освен това, в удостоверението от [фирма] (стр. 371) се сочи, че Е. С. е работил в това дружество от месец 02. 2009 г. до м. 01. 2010 г. Видно обаче от справка за актуално състояние на всички трудови договори (стр. 21 на гърба и стр. 22), за периода 03. 02. 2009 г. до 02. 03. 2010 г. Е. С. се е водил на работа в [фирма], а в [фирма] се е водил едва от 02. 03. 2010 г. до 27. 04. 2011 г., поради което съдът не кредитира така представените удостоверения. Действително в справките за трудовите договори са посочени суми, като работни заплати, но както беше посочено по-горе на дружествата са извършени насрещни проверки, като не са представени исканите документи, поради което независимо от декларирането на трудови договори не може да се приеме за действително получено възнаграждение, без доказателства за реалното му изплащане. В тази връзка по делото няма представени никакви оборотни ведомости или разписки за получени суми, а по банковите сметки на С. не са установени преводи от тези фирми за работна заплата.

Също така в хода на ревизията е установено, че за ревизирия период Е. С. е бил управител на [фирма] и [фирма], но от страна на тези дружества отново не са представени документи и писмени обяснения, включително оборотни ведомости за начислени суми като възнаграждение, поради което съдът счита, че правилно такова не е включено в паричния поток.

Следва да се отбележи и че съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията почл. 122, ал. 1 от ДОПК, е подкрепено със събраните доказателства.

По делото от страна на жалбоподателя не успяха да се оборят фактическите констатации в ревизионния акт и да се докажат получените доходи и съответствието им с направените разходи.

При тези данни, съдът счита, че подадената жалба, касаеща установените задължения за 2008 г. и 2009 г., е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноските по делото, което е частично основателно. По делото от страна на жалбоподателя са направени разноски в размер на 10 лв. – държавна такса, 500 лв. депозит за съдебно – счетоводна експертиза (основно и допълнително) и 1 000 лв. адвокатско възнаграждение (стр. 310) или общо в размер на 1510 лв. Съобразно уважената част от жалбата се дължат разноски в размер на 233,41 лв.

От страна на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът намира за основателно, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което е 653, 29 лв. С оглед отхвърлената част от жалбата, се дължи възнаграждение в размер на 552,41 лв.

Предвид наличието на две насрещни вземания, същите следва да се прихванат, с размера на по-малкото или се дължат на ответника разноски, в размер 319 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Е. Й. С., срещу ревизионен акт № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 637 / 26. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ“-С., **В ЧАСТТА МУ** за 2004 г. и 2005 г.

ИЗМЕНЯ по жалба на Е. Й. С., ревизионен акт № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 637 / 26. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ“-С. **В ЧАСТТА МУ**, в която са определени задължения по ЗДДФЛ за 2007 г., като определя същите на 1571,23 лв. и съответните лихви за забава .

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Е. Й. С., срещу ревизионен акт № [ЕГН] / 12. 12. 2011 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 637 / 26. 03. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ“-С. **В ЧАСТТА МУ**, в която са определени задължения по ЗДДФЛ за 2008 г. и 2009 г.

ОСЪЖДА Е. Й. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Г“, ет. 1, ап. 2, ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С., разноски по компенсация в размер на 319 (триста и деветнадесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: